

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

číslo 107
srpen 2017

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

KAPITALISMUS ZABÍJÍ

V noci 30. června 2017 zemřela v Athénách na srdeční záchvat Daniela Prelorentzou. Byla zaměstnaná jako metařka v athénské čtvrti Zografou a právě se za silných veder chystala na druhou směnu během 24 hodin a třetí během 36 hodin.

Městská správa čtvrti Zografou, která jí práci zadávala, se okamžitě snažila **zbavit odpovědnosti za její smrt**. Jako by neměla nic společného s tím, že Daniela byla nucena odpracovat tři směny během 36 hodin, a to bez ohledu na svůj vyšší věk a více než čtyřicetistupňová vedra. Smrt Daniely je výsledkem **politiky zaměřené na totální vyčerpání námezdních pracujících**. Je výsledkem zavedení takzvaného vícerychlostního pracovního režimu. V něm se lidé bez stálého zaměstnání musí podřít jakékoli libovůli shora, pokud chtějí mít naději, že budou na práci najímáni i nadále.

Ve středu 19. července proběhl v Athénách protestní pochod ze čtvrti Ilisia do čtvrti Zografou v reakci na smrt Daniely Prelorentzou. Uspořádali ho kolektivy, samosprávné skupiny a anarchisté z východních předměstí Athén. Zúčastnilo se ho na tři sta lidí. Skončil u budovy radnice v Zografou, kterou protestující polili červenou barvou, symbolizující krev pracovníků zabíjených šéfy a státem.

I u nás se pod heslem státní „aktivní politiky zaměstnanosti“ nabízejí časově omezené pracovní příležitosti. Dominuje jim právě úklid a údržba veřejných prostranství a komunikací neboli nekvalifikovaná práce počíšťovače (metaře). Kdo nemá jinou volbu a nechce umřít hlady, může být rád, že u nás zůstává letní teplota pod 40 °C. Úřednické stádo totiž bedlivě dohlédne na to, aby se neflákal, jestli nechce přijít o státní almužnu. A to kupodivu před pár lety neprošel nápad, aby byli tihle veřejně prospěšní občané viditelně označeni páskou na rukávu a nesnažili se třeba skrývat svůj marný sociální status. **Že by se ale za lidskou důstojnost demonstrovalo, to u nás opravdu není zvykem.**

Typická je spíš jiná reakce. Jako když jeden hrdý Čech, šťastný zaměstnanec korporace, veřejně uvítal pokrokovou formu šikany ze strany zaměstnavatele (tzv. bossingu) – čipování zaměstnanců. Vůbec pryč

nejde o fízlování lidí. Čip pod kůží je prostě nutný k obsluze kopírky, otvírání dveří nebo k placení v podnikové kantýně. A zatím je to zdarma!

Dodnes jsme strašeni vypelichaným bubákem komunismu a před očima nám mávají Černou knihou, která vypočítává jeho oběti. Rádoby komunistické režimy řízené shora státní, byrokratickou a stranickou mocí byly jednoznačně odsouzeníhodné a jejich oběti snadno identifikovatelné. Oběti kapitalistického režimu, když nepočítáme v minulosti časté střílení do stávkujících apod., však mají často velmi individuální povahu. Vždyť je to právě vyhraněný individualismus popírající mezilidskou solidaritu, který tvoří základ kapitalistické ideologie. **Starej se sám o sebe, a když na to nemáš, tak taky sám chcípni!**

Lidé umírající kvůli špatné dostupnosti lékařské péče, kvůli špatným pracovním podmínkám či zdravotně nevyhovujícímu bydlení. Stres způsobující infarkty, bezvýhodnost vedoucí k alkoholismu... Statisíce indických rolníků, kteří spáchali sebevraždu poté, co se do jejich práce začaly montovat nadnárodní zemědělské korporace... Zničené komunity v rozvojových zemích, oblasti chudoby na bohatém Západě, které kapitál prostě opustil, protože mu už negenerovaly zisky... Globální obchod se zbraněmi, války vedené kvůli zdrojům či ceně ropy... **Tenhle výčet nemá konce.**

Pro vlády a média, které dennodenně reprodukuji kapitalistickou ideologii a jsou neodmyslitelnou součástí režimu, jsou lidé jako Daniela neviditelní. Raději budou do zblbnutí blafat o teroristické hrozbě, zatímco počet obětí kapitalismu mnohonásobně převyšuje cifru mrtvých v důsledku útoků fašistů různých vyznání v evropských metropolích.

Pro nás je Daniela a další bezejmenné oběti kapitálu především člověkem, jenž má stejné právo na důstojný život jako partička bankéřů, spekulantů a politiků, kteří přivedli Řecko ke krachu. **To, že oběti kapitalismu nikdo nepočítá, neznamená, že neexistují. My o nich víme a nezapomínáme. Kapitalismus je vražedný systém, ať už ze sebe dělá hráz svobody a demokracie, jak chce. Nás neoklame.**